

særlige Anliggender, der eksisterer ingen fælles Anliggender og som Følge deraf heller ingen Fællesforfatning (Tscherning: Neil). Jeg beider om Forlabelse, det er dette Raisonnement Hr., altid føre, der er intet Fællesskab, ingen fælles Anliggender, ingen Fællesforfatning (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet?). Der kan ikke være en Fællesforfatning, naar der ikke er noget Fællesskab. Jeg skal, uagtet disse Ting synes at være behandlede saa ofte, at det burde være overflødig at komme tilbage dertil, dog dvæle nogle Dieblikke derved. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds har idag forsynet os med et Argument, som idetmindste har været mig nyt, det er ikke blevet fremdraget tidligere; og det er i og for sig saa interessant, at jeg troer det fortjener noget nærmere at blive fremdraget; det er et Argument, som han uledede fra Rigsdagens Beslutning om Grundlovsbestemmelsens Ikrafttræden, idet det nemlig hedder i denne Beslutning, at Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 skal træde i Kraft samtibid med den ovenmeldte Fællesforfatning, som Hans Majestæt Kongen i Henhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 allernaadigst agter at lade udgaae. Dette, mener det ærede Medlem, skal forstaaes saaledes, at Rigsdagen kun har givet sit Samtykke til denne Grundlovsbestemmelses Ikrafttræden, ikke blot under den Forudsætning, men under den udtrykkelige Betingelse, at der tilveiebragtes en Fællesforfatning, som var overeensstemmende med Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, og at altsaa ikke blot Fællesforfatningen, men navnlig ogsaa det Samtykke, som saaledes Rigsdagen betingelsesviis havde givet, skulde falde bort, saasnart Forfatningen antog en Character, som ikke var stemmende med Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Dette er jo ganske interessant, idet man derved vilde komme ind i adskillige Forlegheder og Ulemper med Hensyn til, hvem der skal have Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, om Forfatningen var i Overensstemmelse med Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, men ganske bortseet derafra, behøver jeg — antager jeg — kun at antyde, til hvilke urimelige Resultater dette vil kunne føre. Rigsdagen havde altsaa paa en Maade ad en

Omvei overdraget en Deel af sin Myndighed til Rigsraadet, til Fællesforsamlingen, idet denne forudsattes at være kommen istand paa den Maade, som man fra først af havde tænkt sig, men denne nye lovlige Forsamling, dette nye lovlige Organ for en vis Deel af Statsmyndigheden, skulde være umyndiggjort, forsaavidt den ikke skulde kunne omorganisere og ombanne sig for det Omraade, der var henlagt under den, uden at den kunde risikere, at Rigsdagen kom og sagde: Nei, dette have I ikke Lov til; I forlabe den Vei, som er opstillet som en Betingelse fra vor Side, for at I kunne vedblive at have den Eder tilstaaede Myndighed, ergo ophører al Eders Myndighed og vender tilbage til Rigsdagen. Dette er i saa Træk det ærede Medlems Raisonnement. Det andet Argument, der er fremført af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts anden Valgkreds og i det Væsentlige er blevet tiltraadt af det ærede Medlem for Maribo Amts første Valgkreds (Suel), ligesom det er det Raisonnement, der gaaer igjennem Udvalgets Fleertals Betænkning, er det gamle, at da der intet Fællesskab er mere, saa er der heller ikke mere Fællesanliggender, og saa kan der altsaa heller ikke længer blive Spørgsmaal om fælles Indtægter og fælles Udgifter, og ligesaalidt om nogen Fællesforfatning. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts første Valgkreds gav en ny Variation paa dette gamle Thema, idet han henviste til, hvad der skulde gjælde i Interessentforhold. Jeg troer ikke, at denne Bignelse var heldig; den haltede mere, end det er tilbørligt for nogen Bignelse at gjøre, ihvorvel man jo siger, at alle Bignelser halte. Jeg tør gjøre opmærksom paa, at selv om man forudsætter, at der her var et Interessentskab, og at det kun var et Interessentskab, der saaledes var stiftet imellem Kongeriget og Slesvig — jeg kan ikke nægte, at dette Forhold for mig virkelig er meget mere end et blot Interessentskab — saa skulde Følgen deraf, at en Deel af Interessenterne udtraadte, være den, at man ikke længere kunde gjøre den Adskillelse, som tidligere havde fundet Sted imellem de tilbageblevne Interessenters fælles og særlige Sager. Dette troer jeg dog virkelig ikke er rigtigt. Hvis en Mand har affondret en vis Deel af